

Arrest

nr. 237 728 van 30 juni 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 1 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat J. DIENI en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij dient op 8 februari 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

De verzoekende partij wordt op 24 april 2019 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 30 augustus 2019 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw neergelegde stukken en verklaringen blijkt immers dat u psychologische problemen zou kennen en hiervoor ook in behandeling zou zijn. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd u bij aanvang van het gehoor gepolst naar uw gemoedstoestand, werd u een uitgebreide pauze gegund en werd u achteraf gepolst naar eventuele opmerkingen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde een Palestijns burger te zijn, een soennitische Arabier te zijn, afkomstig uit Sheikh Radwan, Gaza. Na uw huwelijk in 2014 verhuisde u richting Al Nasra, eveneens Gaza, waar u zou blijven wonen tot u problemen kreeg en Gaza diende te verlaten. U was in Gaza actief als bokser en zou in 2003 voor het eerst Palestijns kampioen worden. U zou verschillende malen deelnemen aan internationale competities, won nog verschillende titels en gaf tegelijkertijd ook training aan kinderen. Na de staatsgreep in 2007 keerde u terug naar Gaza van een toernooi in Algerije toen u bij aankomst ondervraagd werd door Hamas. Aangezien u er bekend was geworden kreeg u er de vraag om met hen samen te werken, maar weigerde u hier op in te gaan. Ongeveer anderhalve maand later kreeg u echter thuis bezoek en werd u opnieuw dezelfde vraag gesteld. Omdat u bijna uw studies verpleegkunde had afgewerkt en enkel nog stage diende te lopen, wimpelde u hen opnieuw af. U liep dan ook stage als verpleger, maar omdat ook het ziekenhuis onder controle stond van Hamas, kreeg u na drie dagen te horen dat u beter kon vertrekken. U zou Hamas niet willen uitdagen en zou hierdoor ook uw studies niet afronden. In de negende maand van 2010 liep u samen met uw vriendin over straat toen u werd staande gehouden door de politie. Omdat zij uw vrouw niet was werd u meegenomen naar het politiebureau waar u zo'n vier dagen zou worden gemarteld en vernederd. U werd daarna overgedragen aan de binnenlandse veiligheidsdienst Al Ansar waar u nog zo'n negen dagen zou blijven. U werd er opnieuw gemarteld en vernederd, kreeg er te horen dat u moreel invalide was en een spion, maar werd uiteindelijk wel vrijgelaten. In 2014 werd u opgeroepen door de politie en werd u uiteindelijk acht dagen vastgehouden. U werd er ditmaal van beschuldigd kritiek te hebben geuit op een bepaalde Facebookpagina 'Tamarat'. In 2015 werd u nogmaals twee dagen vastgehouden in 'Al Ansar' en kreeg u opnieuw te horen zich tegen hen te hebben gekant. U zou een twintigtal dagen nadien tweemaal worden opgebeld door A. H. (...) die u opdroeg om zich opnieuw bij de veiligheidsdienst te melden. U ging hier echter niet op in en trok daarentegen richting uw schoonfamilie. Drie dagen nadien zou uw vrouw echter thuis bezoek krijgen van twee gewapende mannen die vroegen waar u was. U bleef uiteindelijk zo'n drie maanden bij uw schoonouders alvorens u besloot op 24 januari 2016 het land te verlaten. Via de tunnels bij Rafah bereikte u Egypte van waar u met uw eigen paspoort het vliegtuig zou nemen richting Turkije. U reisde daarna verder via Griekenland, Macedonië en Servië richting Kroatië, waar u tevergeefs een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend. U reisde in 2018 na uw negatieve beslissing in Kroatië verder langsheen Slovenië, Italië en Frankrijk alvorens in België aan te komen en er op 8 februari 2018 een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Na uw vertrek zou ook uw vader meermaals worden opgeroepen door de veiligheidsdiensten en werd ermee gedreigd om u te vermoorden aangezien zij vermoedden dat u zich in Israël bevond. Op 11 januari 2019 kwam uw zus om het leven nadat zij zich tijdens de wekelijkse protesten in de grensregio bevond en geraakt werd door een kogel.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende originele stukken neer: uw identiteitskaart, uw paspoort, uw UNRWAKaart, vier geboorteaktes, een huwelijksakte, een brief van het 'International Committee of the Red Cross (ICRC), een aantal certificaten in verband met uw sportieve prestaties, alsook een doktersbriefje. U legde eveneens een kopie neer van een aantal foto's, een overlijdensakte en een verslag van een psycholoog.

B. Motivering

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om

welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook. U verklaarde immers dat u zich, net als de rest van uw familie had geregistreerd als UNRWAvluchteling. U staaft dit dan ook aan de hand van uw originele 'Family Registration Card' en bevestigde steun te hebben ontvangen van UNRWA in de vorm van medische hulp (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 24 april 2019, p. 5, 8). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden". Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: "Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]"

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden individueel moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldde u dat u in Gaza problemen kende met Hamas nadat u had geweigerd om met hen samen te werken en sindsdien werd beschouwd als een vijand. U zou hierdoor meermaals worden gearresteerd en gemarteld, regelmatig worden lastiggevallen en ook uw familie zou na uw vertrek nog problemen ondervinden (CGVS, p. 17-26). Deze feiten kunnen echter om de volgende redenen niet als bewezen worden beschouwd.

Immers wordt de geloofwaardigheid van uw relaas ernstig ondermijnd door een opeenstapeling van vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen. Zo verklaarde u problemen te hebben gekend met Hamas en u dan ook gepolst wanneer deze zouden startten, wist u dit niet meer beter te plaatsen dan "Na de staatsgreep in 2007, misschien was het de negende maand". U dan ook gevraagd wat zij van u wilden kon u dit bovendien niet beter omschrijven dan dat men vroeg om met u samen te werken, doch gevraagd waarom zij net u zouden uitkiezen leek ook u dit niet te kunnen verklaren. Immers stelde u enkel dat zij wilden dat u meewerkte, voegde u daar later aan toe dat u hen kon helpen "in sport", dacht u dat het misschien was "om te coachen in het leger ofzo", maar moest u

schoorvoetend toegeven eigenlijk niet te weten wat men van u wilde. Hoe dan ook verklaarde u dat men nadien thuis mensen langs stuurde, maar gevraagd wanneer dit was bleek u ook dit niet beter te kunnen plaatsen dan "In anderhalve maand of een maand na terugkeer naar Gaza". Wie u had bezocht wist u klaarblijkelijk niet daar u "geen relatie met hen" had, noch kon u zich hun naam herinneren: "misschien was naam Ahmed (sic)". In elk geval, u zou nadien ook omwille van Hamas uw studies niet kunnen afmaken daar u uw stage diende stop te zetten, doch waarom u dan ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog had verklaard dat u weldegelijk afgestudeerd was is niet duidelijk en ondergraaft uw geloofwaardigheid. U meende nadien in 2010 te worden aangehouden, maar gevraagd wanneer dit was, wist u ook dit niet exact te plaatsen: "in maand negen" en "Het was na het midden van maand negen". U stelde vreemd genoeg in een eerste fase drie dagen te worden vastgehouden, terwijl u net voorheen nog had beweerd eerst vier dagen te worden vastgehouden en legde hiervan ook een attest neer van het Rode Kruis. Waarom dit attest overigens melding maakt van een arrestatie van negen dagen terwijl u beweerde in totaal dertien dagen te hebben vastgezet is evenmin duidelijk en ondermijnt de authenticiteit van dit stuk. Te meer u daar zelf nog aan toevoegde dat uw moeder dit op uw vraag en pas zeer recent zou hebben aangevraagd, draagt dit een gesolliciteerd karakter en kan hier nog minder waarde aan worden toegekend. Dient nog te worden opgemerkt dat een dergelijk attest geen enkele melding maakt van de reden waarom u werd vastgehouden. Zo merkte u op dat u werd beschuldigd van spionage, doch gevraagd waarom men u zou verdenken, merkte u enkel op dat u een actief sportspeler was en een groot sociaal netwerk had, hetgeen nogal weinig overtuigt. Dat zij u immers zondermeer zouden vrijlaten, lijkt weinig doordacht. Wat er ook van zij, u zou nadien in 2014 plots opnieuw worden gearresteerd en gevraagd of er dan al die tijd niets gebeurde merkte u enkel op dat u hen toen "probeerde te ontwijken", hetgeen nogal bevreemdend is. Nog vreemder is echter dat men u plots na vier jaar opnieuw zou viseren en gevraagd waarom dat was meende u dat zij u ervan beschuldigden op Facebook tegen hen te werken, terwijl u dat klaarblijkelijk helemaal niet deed. U stelde nadien in 2015 nogmaals te worden gearresteerd en daargelaten u deze beide arrestaties niet wist te staven, leek u zich ook niet meer te herinneren wanneer precies dit was: "Het was wellicht de negende maand". Opnieuw werd u ervan beschuldigd mensen tegen hen op te zetten en opnieuw meldde u dit eigenlijk niet te hebben gedaan. Zo stelde u hen enkel openlijk te bekritisieren en u dan ook gepolst waarom u dergelijke risico's zou lopen – u stond immers al even op hun radar – bleek u ook hier geen afdoende verklaring voor te hebben. Dat u dergelijke risico's zou lopen is dan ook niet aannemelijk. Hoe dan ook zou u na afloop nog regelmatig telefonisch worden bedreigd, doch bleek u hiervan ten aanzien van de DVZ geen melding van te hebben gemaakt. Evenmin had u toen laten vallen richting uw schoonfamilie te zijn gevlucht, noch leek u zich toen te herinneren dat men ook uw vrouw nog thuis zou hebben bezocht. Daargelaten u dit niet zou hebben vermeld, bleek u opnieuw niet te weten wanneer exact dit was en plaatste u dit -opvallend genoeg opnieuw weer vaag "in de negende maand". U had geen idee wie u zou hebben bezocht en meende bovendien dat na uw vertrek u ook nog zou worden opgeroepen door het "onderzoeksbureau". Ofschoon u ook dit niet zou hebben vermeld ten aanzien van de DVZ bleek u ook dit niet meteen precies te kunnen plaatsen: "Het was na m'n vertrek, misschien in de tweede of derde maand". Bovenstaande vaststellingen zijn frappant en ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas in grote mate. Dat u tot slot reeds sedert 2007 problemen zou hebben gekend, doch nooit eerder Gaza definitief zou zijn ontvlucht -u reisde immers nog in 2013 heen en terug en ontving in 2015 zelfs een nieuw paspoort-, trekt niet alleen de ernst van de door u ingeroepen feiten in twijfel, maar ondergraaft uw geloofwaardigheid eigenlijk finaal (CGVS, p. 3, 6, 14-23).

Volledigheidshalve wenst het CGVS nog op te merken dat u eveneens melding maakte van het overlijden van uw zus nadat zij tijdens de wekelijkse protesten in de grensregio aanwezig was om haar kinderen terug te halen en geraakt werd door een kogel (CGVS, p. 22-23). Vreemd genoeg had u ten aanzien van de DVZ eigenlijk verklaard dat zij om het leven kwam "door Hamas die mensen stuurden" en hier op gewezen merkte u enkel op dat Hamas zorgde voor vervoersmiddelen, hetgeen amper overtuigt. U legde ter staving van haar overlijden dan wel een overlijdensakte neer, doch wordt hierop geen enkele melding gemaakt van een eventuele doodsoorzaak. Het CGVS heeft aldus geen enkel zicht heeft op waar, wanneer en in welke omstandigheden uw zus al dan niet om het leven zou zijn gekomen. Bovendien betreft het hier louter een kopie en kunnen dergelijke stukken altijd onderhevig zijn aan mogelijk knip- en plakwerk. Hoe dan ook dient opgemerkt, dat mocht er enig geloof worden gehecht aan het overlijden van uw zus, u daar zelf aan toevoegde dat dit eigenlijk niets te maken heeft met uw eigen problemen en aldus geenszins volstaat om enig risico dat u in concreto zou lopen aannemelijk te maken (Vragenlijst CGVS dd. 23 januari 2019, CGVS, p. 22-23).

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige

onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2020, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert het UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. Het UNRWA beheert op het grondgebied 267 scholen met 262.000 leerlingen en technische en beroepsopleidingscentra in Gaza en Khan Younes bieden jaarlijks 1.000 (van de armste en meest kwetsbare) studenten de kans hun vaardigheden te ontwikkelen. Het UNRWA biedt volledige diensten voor primaire, preventieve en curatieve gezondheidszorg aan en biedt toegang tot secundaire en tertiaire diensten. De 22 gezondheidscentra van het UNRWA in Gaza ontvangen jaarlijks gemiddeld vier miljoen bezoekers. De vluchtelingen die het meest getroffen worden door opeenvolgend geweld en armoede, worden verzorgd door ziekenhuizen die gespecialiseerd zijn in geestelijke gezondheid, en in verschillende scholen steunen psychosociale adviseurs de kinderen die worden getroffen door de vijandelijkheden.

Bovendien blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat het UNRWA met budgettaire tekorten af te rekenen heeft. De beschikbare informatie wijst er echter niet op dat de bijstand van het UNRWA vandaag niet meer werkzaam zou zijn in de Gazastrook of dat het UNRWA niet meer in staat zou zijn, zijn opdracht te vervullen. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat er voor het UNRWA 122 miljoen dollar werd aangekondigd tijdens een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van het UNRWA. Door de financiële crisis waarmee het UNRWA te maken kreeg in 2018 als gevolg van de verminderde bijdrage van de Verenigde Staten, werd het UNRWA geconfronteerd met een financieel tekort van 446 miljoen dollar. Door deze belofte, alsook door de bijkomende inspanningen van verschillende landen, kon het tekort van 446 miljoen dollar van het UNRWA worden teruggebracht tot 21 miljoen dollar.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde "El Kott-arrest" van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden" blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, "omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil" bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Er dient te worden opgemerkt dat de regeling in artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen en vergelijkbare categorieën van Palestijnen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van het UNRWA: de personen die geregistreerd zijn bij het UNRWA kunnen, vanwege de specifieke aard van het conflict, materiële en humanitaire bijstand genieten. Geen enkele ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die het UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is. Het is juist de bijzondere aard van het Israëlisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van het UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat aan sich

bestempeld moet worden als “een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”, ontkent men de bestaansreden van UNRWA zelf en aard van de bijstand die het UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die het UNRWA biedt. Er kan dan ook niet van uitgegaan worden dat een UNRWA-Palestijn geen beroep kan doen op de bijstand van het UNRWA om de redenen die juist aan de basis liggen van zijn hoedanigheid van UNRWA-Palestijn en dewelke de toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève in zijn hoofde rechtvaardigt.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ individueel worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Het Commissariaat-generaal meent dat de term “ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, (waarvan paragraaf 2, punt b inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM), aangezien er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallelisme bestaat tussen de twee uitdrukkingen. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren volgens het EHRM aanleiding geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. Echter, volgens het EHRM kunnen alleen zeer uitzonderlijke socio-economische omstandigheden of dwingende humanitaire redenen beschouwd worden als een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (zie EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. tegen het Verenigd Koninkrijk, EHRM, S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Dit is het geval wanneer er sprake is van een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Een situatie van extreme armoede op zich volstaat aldus niet om artikel 3 EVRM te schenden. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWAPalestijn, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn, moet in tegenstelling tot elke andere verzoeker om internationale bescherming, dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren. Hij moet echter wel aantonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Hij moet met andere woorden aantonen dat zijn socio-economische situatie een situatie van extreme armoede betreft die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan

uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoonst dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

Zo verklaarde u in Gaza naast de bijstand die kreeg van UNRWA ook toegang te hebben gehad tot onderwijs en medische zorgen. U zou er later ook hebben gestudeerd aan een staatsschool en volgde er nadien net als uw broers en zussen nog een universitaire opleiding. U werd in 2003 de allereerste Palestijnse kampioen in het boksen, nam nadien nog deel aan verschillende internationale toernooien, gaf training en zou hiervoor ook tot 2017 een maandelijks loon van 1500 shekel (ongeveer 425 USD) ontvangen. Uw vader was actief als bouwondernemer en u zou regelmatig hem en uw broers helpen. De laatste periode voor uw vertrek werkte u samen met uw schoonfamilie die handelen in kledij en merkte zelf op dat u voldoende verdiende om rond te kunnen komen. U bezit in Gaza uw eigen appartement in Al Nasr en ook uw ouders en broer hebben er hun eigendom. U beschikte er over elektriciteit en water, maakte er gebruik van een batterij en generator om stroomtekorten op te vangen en was in staat om drinkbaar water aan te kopen indien nodig. Daargelaten u meende dat de situatie heden moeilijker is dan vroeger, wijst bovenstaande allerminst op een situatie van extreme armoede. Te meer u aangaf een goed levensniveau te hebben en u het beter had dan anderen, strookt dit niet met uw bewering. De vaststelling dat u in 2013 nog huwde, hiervoor in staat was een feestzaal te huren, en u ruim 1200 euro kon betalen om uw reis naar Europa te bekostigen, wijst er dan ook op dat u uit een zekere welgestelde familie afkomstig bent (CGVS, p. 5-12).

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische

autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bremmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 25 maart 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. Deze operatie heeft een belangrijke impact gehad op het dagelijks leven en de bewegingsvrijheid van de Egyptenaren in het noorden van Sinai. Sinds augustus 2018 is er sprake van een afname van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er wordt melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest.

Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u reeds beschikt over een Palestijns paspoort (Verklaring DVZ, p. 11) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kottarrest van het Hof van Justitie een mate van ernst én individualisering (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van

veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de mogelijkheid dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt, niet uitgesloten wordt door het EHRM, maar het Hof stelt duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers of burgers rechtstreeks viseren; (2) het veel voorkomend gebruik van dergelijke methodes en/of tactieken door partijen betrokken bij het conflict; (3) het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd is ingevolge de gevechten. (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium "ernstige onveiligheid" een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; dat (iii) paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term "ernstig" een duidelijk parallellisme bestaat tussen de term "ernstige onveiligheid" en "ernstige schade", besluit het CGVS dat de term "ernstige onveiligheid" die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid terugschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie "Operatie Beschermd Rand" startte. Meer recent, in maart en mei 2019, werd langeafstandsraketten afgevuurd op Israëlisch grondgebied. Deze werden beantwoord door Israëlische bombardementen waarbij doelwitten die een band hebben met Hamas en IS gevisieerd werden. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei 2019 veroorzaakten de

Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Sinds 6 mei 2019 is er een staakt-het-vuren van kracht.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de verslagperiode gedood (60-80%) of verwond (80-98%) werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in eind maart en begin mei 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Deze zouden immers hoogstens uw herkomst, identiteit, school- en werkloopbaan staven, hetgeen niet ter discussie staat. De oproepingsbrief betreft een louter handgeschreven stuk dat gezien het weinig officiële karakter eigenlijk door eender wie, eender waar kan worden opgesteld. Bovendien hebben documenten slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen dergelijke stukken geenszins de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Wat betreft het medisch attest en psychologisch rapport waaruit blijkt dat u te kampen heeft met PTSD en dat geheugenproblemen één van de gevolgen van deze aandoening zijn, moet opgemerkt dat een dergelijk algemeen opgesteld document niet van dien aard is om aan bovenstaande appreciatie afbreuk te doen. In dit attest wordt immers kort, zonder enige verdere uitgebreide medische analyse of informatie, aangegeven dat u kenmerken vertoont van een posttraumatische stressstoornis en wordt voorts kort gewag gemaakt van geheugen- en concentratieproblemen, zonder dat hierbij evenwel enige verdere medische informatie gestoeld op enig medisch onderzoek wordt aangehaald of bijgevoegd. Het schrijven bevat niet(s) meer dan een aantal zinnen, bevat geen uitgebreid medisch verslag waaruit blijkt hoe de arts tot zijn bevindingen kwam en dat u wel degelijk daadwerkelijk met de kort genoemde problemen te kampen heeft. Aan dergelijk simplistisch attest kan dan ook weinig tot geen waarde worden gehecht. Uit het betreffende schrijven van de arts/psychiater, dat bovendien een gesolliciteerd karakter heeft gelet op de zinsnede op het einde "Cette attestation lui est remise à sa demande", blijkt hoe dan ook niet (net zoals evenmin uit het eerder bijgebracht medisch attest), dat de beweerde mentale gezondheidstoestand en beweerde geheugen- en concentratieproblemen, u ervan zouden weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen en uw relaas op een concrete en consistente wijze uit de doeken te doen. Bovendien blijkt nergens uit de gehoren ten aanzien van de DVZ of het CGVS dat er enig probleem zou zijn geweest en bleek u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten te beschikken om uw relaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Daargelaten aan dergelijke attesten reeds weinig bewijswaarde kan worden toegekend toont u tot slot geenszins in concreto aan dat dit de oorzaak zou zijn van zijn incoherente, vage en tegenstrijdige verklaringen (CGVS, p. 2, 24). Een dergelijk psychologisch attest kan tot slot niet worden aanzien als formeel bewijs van de door u vermelde feiten daar dit louter op basis van uw verklaringen werd opgesteld. Het loutere gegeven dat u aldus psychologische problemen zou hebben, is op zich geen indicatie van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. Een psychotherapeut kan, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van de ingeroepen klachten, maar hij of zij kan nooit met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden, zodat dit psychologisch attest geen sluitend bewijs vormt voor van het aangehaalde vluchtrelaas. Voor medische problemen richt u zich bijgevolg tot de geijkte procedure 9ter.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het standpunt van de verzoekende partij

In een enige middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1A en 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). De verzoekende partij meent dat in casu sprake is van machtoverschrijding.

Vooreerst geeft de verzoekende partij een korte theoretische uiteenzetting omtrent een aantal begrippen en bepalingen. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat haar gehoor meer dan vier uur heeft geduurd. Bovendien had ze niet goed geslapen en lijdt ze aan PTSD. Dit verklaart volgens de verzoekende partij bepaalde leemtes of onnauwkeurigheden. De verzoekende partij stelt dat het daarom verstandiger geweest zou zijn om haar opnieuw te horen zodat ze bepaalde elementen kon bevestigen of weerleggen, zodat de verwerende partij geen veronderstellingen diende te maken. De verzoekende partij vervolgt dat de verwerende partij slechts gedeeltelijk elementen van de hoorzitting van de verzoekende partij citeert zonder naar bepaalde pagina's te verwijzen waardoor het onmogelijk is om te weten van welke delen van het gehoor de verwerende partij gebruik gemaakt heeft.

Met betrekking tot de elementen van haar vluchtrelaas stelt de verzoekende partij dat:

“De verwerende partij verwijt aan de verzoekende partij het moment vanaf de problemen met Harnas hebben begonnen. De verwerende partij verwijt dat de verzoekende partij alleen maar heeft gezegd “Na de staatsgreep in 2007, misschien was het negende maand. Het spijt me maar ik denk dat het genoeg precies is omwille van de tijdsperiode en het feit dat hij lijdt aan PTSD. De raadsman ziet echt niet waarom het is niet precies genoeg voor de CGVS aangezien dat het 12 jaar geleden was.

Daarna verwijt de verwerende partij aan de verzoekende partij dat hij niet beter kon omschrijven wat Hamas van hem wilden en ook dat hij niet kon zeggen waarom Harnas hem uitkiest. Het is verkerd om dat de beweren aangezien de verzoekende partij heeft een goede verklaring gegevens in verband met zijn beroemdheid. De raadsman reproduceert het hele passage met betrekking tot wat Harnas wilde van hem en het is klaarblijkelijk. (Gehoord van de verzoekende partij op 24 april 2019, pp. 16-17)

[...]

De verwerende partij verwijt aan de verzoekende partij dat hij niet kon herinneren beter dan “anderhalve maand of een maand na mijn terugkeer naar Gaza . De raadsman ziet ook hier niet in welke maat dat is niet precies vanaf het moment dat we weten zijn datum van terugkeer naar Gaza. Het is gemakkelijk om de rekening te doen zonder enige moeite. De verzoekende partij moet niet betalen voor de fouten die werd door de CGVS begaan. De verzoekende partij heeft Gaza verlaten gedurende de staatsgreep in juli 2007 en hij is teruggekeerd twee maanden later op september 2007. Anderhalve maand later is tussen oktober en november 2007. Eerlijke gezegd begrijpt de raadsman waarom zo moeilijk voor het CGVS om dit rekening te doen.

De verwerende partij verwijt aan de verzoekende partij dat hij echt niet wist wie hij had bezocht en wist hij niet daar hem “geen relatie met hen ’ had, noch kon hij zich hun naam herinneren: “misschien was naam Ahmed (sic)’. Nogmaals, de verzoekende partij is verplicht zijn verklaringen volledig te reproduceren om aan te tonen dat hij meer wist dan dat even als hij kon niet hun naam precies herinneren. Hier is wat de verzoekende partij heeft verklaard zonder de minste passage te snijden. (V: wie kwam langs? A: Twee personen, een van hen was Al Hout en andere Oayyadi, werkten beiden bij binnenlandse veiligheidsdiensten voor radwan-moskee. Want Harnas verdeelde de regio volgens de moskee V: Weet U wie ze zijn? A: Ik ken hem maar had geen relatie met hen. A: Hoe heet ze? A: Een van hem Al Hout en andere Oayyadi. ben ik de naam vergeten. Misschien was naam Ahmed, ken hem maar van ver.”)

Wat heeft het feit dat hij afgestudeert werd of niet met het vrees van vervolging in geval met een terugkeer naar Gaza. Niks. De verwerende partij probeert aan zich details aan te sluiten maar niet het kern van de asielaanvraag. In tegenstelling tot wat de verwerende beweert deze omstandigheden ondergraaft niet zijn geloofwaardigheid.

Met betrekking tot het origineel attest van het “International Committee of the Red Cross (ICRC)” is er ten eerste geen reden om te twijfelen aan een origineel document van het International Committee of the Red Cross (ICRC). De verwerende partij heeft een manier om contact op te nemen met een NGO zoals het International Committee of the Red Cross (ICRC) om te controleren of het certificaat kan worden bevestigd door iemand van hun bureau.

Ten tweede, met betrekking tot het verschil tussen 9 dagen geschieden op het attest van het International Committee of the Red Cross (ICRC) en de 13 dagen die worden aangevoerd door de verzoekende partij, is de redenen zeer eenvoudig. Inderdaad heeft de verzoekende partij rekening gehouden met de vier dagen aan de politiebureau voor zijn detentie in de binnenlandse veiligheidsdienst “Al Ansar” van Hamas die negen dagen heeft geduurd, terwijl het International Committee of the Red Cross zich alleen bewust was van de opsluiting van negen dagen in het gebouw van Hamas. (4 (politiebureau) + 9 (de binnenlandse veiligheidsdienst “Al Ansar”) =13 dagen (wat de verzoekende partij heeft verklaard = Geen tegenstrijdigheid. Zie ook de feitenrelaas van de bestreden beslissing. Dat bewijst ook dat het zeer goed begrepen is vanwege de verwerende partij).

Ten slotte, even als Uw Raad twijfels heeft over de 13-dagen van detentie, kunt Uw Raad het originele certificaat dat 9 dagen detentie vaststelt niet in twijfel trekken. Met alleen dit document had de

verwerende partij een positieve beslissing moeten nemen omdat bewezen is dat hij door Harnas werd vastgehouden om geen andere geldige reden dan zijn verzet tegen harnas.

Voor de rest van de paragraaf is het zeer moeilijk om iets tegen de motivatie te zeggen omwille van het feit dat het onmogelijk is om wat de verwerende partij beweert te kunnen bevestigen. Geen verwijzing naar de pagina of een nota of iets. Het rest van de paragraaf is puur speculatie vanwege de verwerende partij. De rest van deze paragraaf richt zich uitsluitend op het benadrukken van onnodige dingen bij de beoordeling van de vreest in geval van een terugkeer naar Gaza.

In geen enkel geval is het mogelijk af te lijden dat de vastellingen zijn frappant en ondermijnen de geloofwaardigheid van de relaas van de verzoekende partij in grote mate. Inderdaad heeft de verzoekende partij zijn paspoort in origineel neer te leggen. Het is frappant vast te stellen dat de verwerende partij geen tegenstrijdigheid tussen de verklaring van de verzoekende partij en de stempel aanwezig in zijn paspoort. De andere documenten bewijst de aanwezigheid van de verzoekende partij tot bijna zijn vertrek.

De verzoekende partij wenst te benadrukken dat zijn paspoort bewijst dat hij wel gazastrook verliet in 2013 maar ik ben het zelfde jaar in Gaza door de tunnels teruggekomen en ik bleef in Gaza, dat kan alleen verklaart waarom hij op nieuw gearresteerd in 2014 in Gaza omwille van het feit dat Harnas dacht dat hij ontvlucht uit Gaza was.

De verwerende partij heeft geen rekening houden met het feit dat de verzoekende partij heeft zijn broer die werkte als militaire voor het palestijnse autoriteiten en die werd herkent als vluchtelingen in Zweden twee of drie jaar geleden. De vader van de verzoekende partij heeft een aantal convocatie op de naam van de verzoekende partij. De origineel wordt neergelegd op de CGVS maar de tegenpartij zegt niets over. Een andere zus van de verzoekende partij heeft ook een verblijfsvergunning in Zweden. Bovendien heeft een zus van de verzoekende partij omgekomen ten gevolge aan een kogel van Harnas. Zij was lidmaat van de Volkspartij in Gaza.

A. 1.2 Het overlijdensakte van zijn zus

De verwerende partij wenst ook wil ook de dood van de zus in twijfel trekken alleen omwille van kleine verschil tussen zijn verklaringen bij DVZ en de verklaringen bij de CGVS. Het is belgankelijk te herinneren dat de CGVS is de bevoegde instantie om de internationale bescherming te onderzoeken.

Het is erg te twijfel over een dood (met een overlijdensakte die bevestigt de datum van de dood) van een familielid die een politieke opposant, lidmaat van de Volkspartij werd.

De raadsman van de verzoekende partij ziet echter niet in waarom de tegenpartij niet in de dood van zijn zus gelooft aangezien dat het wordt verteld door de verzoekende partij in tempore non suspecto gedurende zijn gehoord bij DVZ toen hij de dood van zijn zus vernam 10 dagen voor de interview bij DVZ op 23 januari 2019. Bovendien is er geen tegenstrijdigheid tussen de datum op de overlijdensakte en wat hij heeft verteld op 23 januari 2019, 10 dagen voor haar dood.

De verwerende partij heeft geen enkel elementen om te verondersteld dat de kopie van overlijdensakte is knip-en plakwerk (de bovenstaande elementen beweert het tegendeel). Opnieuw is het alleen maar speculatie vanwege de verwerende partij. Door de verwerende partij zo te motiveren, is het voor de verzoekende partij onmogelijk iets te bewijzen in verband met de dood van zijn zus. Dit element dient echter als basis voor het aantonen van een reële en actuele vreest voor vervolging van de verzoekende partij."

Vervolgens voert de verzoekende partij aan dat zij onder het mandaat van UNRWA valt, zodat haar verzoek om internationale bescherming dient beoordeeld te worden in toepassing van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag. In toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 1D, lid 1 van het Vluchtelingenverdrag dient zij in eerste instantie uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus. Gezien de doelstelling van artikel 1D het verzekeren is van de verhoogde en continue bescherming van Palestijnse vluchtelingen, dient onderzocht te worden of zij van rechtswege kan ingesloten worden in toepassing van artikel 1D, lid 2 van het Vluchtelingenverdrag. Dit is het geval wanneer de bijstand van UNRWA "om welke reden dan ook is opgehouden". Voor de interpretatie van deze zinsnede verwijst verzoeker naar het arrest El Kott van het Hof van Justitie (HvJ C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, 19 december 2012) en naar het standpunt van UNHCR zoals uiteengezet in "Note on UNHCR's Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection". Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden "om welke reden ook" in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie niet restrictief worden geïnterpreteerd en zijn zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer relevant bij de beoordeling. Beschermingsgerelateerde obstakels kunnen zowel individuele bedreigingen of risico's als meer algemene situaties zoals gewapend conflict of andere situaties van geweld of algemene onveiligheid zijn.

De verzoekende partij is van mening dat zij in toepassing van artikel 1D lid 2 ipso facto erkend dient te worden als vluchteling. In eerste instantie argumenteert de verzoekende partij dat zij zwaar getroffen werd door leden van Hamas. Het leven wordt haar in Gaza onmogelijk gemaakt door Hamas. De verzoekende partij meent dat zij gedwongen werd het UNRWA-mandaatgebied te verlaten omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het arrest El Kott. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat het CGVS rekening heeft gehouden met haar profiel van man die met een gehuwde vrouw contacten had, de wraak van haar man die behoort tot Hamas, haar lidmaatschap van Fatah en ook haar valse beschuldiging voor spionage in naam van de Verenigde Staten omwille van een reis naar de ambassade in Jeruzalem om een visum aan te vragen. Uit het dossier blijkt niet dat het CGVS onderzocht heeft welke risico's leden van Fatah en doelwit van een bloedwraak in Gaza lopen ten aanzien van Hamas, kern van haar vluchtrelaas. De verzoekende partij vervolgt dat er geen specifieke COI terug te vinden is in het administratief dossier. Daarom meent de verzoekende partij dat de verwerende partij tekortgeschoten is in haar onderzoeksplicht vervat in artikel 4 Kwalificatierichtlijn zoals omgezet in artikel 27 van het KB 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij eveneens niet voldaan heeft aan haar samenwerkingsplicht zoals uiteengezet in het arrest M.M. van het Hof van Justitie.

Het feit dat de verwerende partij haar relaas niet geloofwaardig acht ontslaat haar niet van de verplichting te onderzoeken of zij zich in een ernstige situatie van persoonlijke onveiligheid bevindt bij terugkeer naar UNRWA-mandaatgebied. Dit is vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De verzoekende partij vervolgt dat zij een aantal documenten neergelegd heeft. Om de documenten af te wijzen, baseert de tegenpartij zich -volgens de verzoekende partij- op de bovenvermelde punten die geen invloed hebben op de waarde van de documenten. Bovendien heeft de verwerende partij geen tegenstrijdigheden tussen haar verklaring gedurende de hele duur van de procedure gevonden. Ook zijn haar verklaringen coherent en gelijk aan de documenten. In dit verband verwijst de verzoekende partij ook naar een rapport van Nansen, dat ze ook aan haar verzoekschrift voegt. De verzoekende partij stelt dan: *“Er bestaat echter geen regel van internationaal of Europees recht dat een gebrek aan geloofwaardigheid zou moeten leiden tot de afwijzing van de vluchtelingenstatus, de asielaanvraag. Het enige gevolg dat kan worden getrokken uit de beoordeling van de geloofwaardigheid, is de toepassing of anderszins van het beginsel van het voordeel van de twijfel.*

Dit principe houdt in dat bepaalde aspecten van de verklaringen van de aanvrager voor internationale bescherming die niet door documentaire of andere bewijzen worden gestaafd, zonder bevestiging worden aanvaard.

Artikel 4, lid 5, van de erkenningsrichtlijn, omgezet in artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980, geeft de voorwaarden voor de toepassing van dit voordeel van de twijfel.

« [...] »

Deze bepaling is een uitnodiging om de aandacht niet te vestigen op bepaalde tekortkomingen in het verhaal van de verzoekende partij, maar om het geheel van zijn verhaal en profiel te beschouwen. Eerder dan bepaalde tekortkomingen van de medewerkingsplicht van de verzoeker te isoleren, moeten de lidstaten deze in het licht van het profiel van de verzoekende partij als geheel plaatsen .

Als zodanig is het enige gevolg van het algemene gebrek aan geloofwaardigheid van de verzoekende partij in deze bepaling dat het beginsel van het voordeel van de twijfel niet van toepassing kan zijn op die aspecten van de verklaringen van de verzoekende partij die niet worden gestaafd door schriftelijke bewijzen of door ander bewijs. Met andere woorden, als de verzoeker een verklaring afgeeft zonder deze te ondersteunen met fysiek bewijs en niet algemeen geloofwaardig wordt geacht, moet de verzoekende partij zijn beweringen verder onderbouwen voordat ze kunnen worden aanvaard. Als de aanvrager verklaringen aflegt zonder bewijsmateriaal, maar over het algemeen geloofwaardig lijkt, moeten deze verklaringen "niet worden bevestigd".

In dezelfde zin merkte Staffans op: “if is important to separate credibility assessment from general evidentiary assessment in asylum procedure and to consider credibility as a factor impacting on the value and weight of the evidence, but not on the theme of proof itself The effect of testimony that is not credible is that the value of that testimony for evidentiary assessment is low or none, not that the theme of proof cannot be established. Hence, credibility assessment is not itself linked to assessment of the refugee status of the applicant - credibility is not a prerequisite for refugee status. “

Kortom, het gebrek aan geloofwaardigheid hoeft niet noodzakelijk de uitkomst van de asielaanvraag te bepalen en de documenten moeten altijd worden geanalyseerd voordat wordt geconcludeerd dat de aanvrager van internationale bescherming over het algemeen een gebrek aan geloofwaardigheid heeft.

Nederlandstalige Kamers van Uw Raad neigen ertoe documenten af te wijzen zonder onderzoek. Deze redenering kan niet worden aanvaard. De verklaring (en de redenen waarom dat kan niet worden aanvaarden) in het frans stond in het nota van Nansen. (Zie Stuk 4)"

In een volgend onderdeel van haar middel gaat de verzoekende partij in op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet: *"De verzoekende partij werd een aantal keer door de Harnas aangehouden en gefoltert. Al de verslagen in verband met zijn psychische staat zijn coherent en men (de CGVS) zou ermee rekening moeten hebben houden. Met betrekking tot het origineel attest van het "International Committee of the Red Cross (ICRC)" is er geen reden om te twijfelen aan een origineel document van het International Committee of the Red Cross (ICRC). De verwerende partij heeft een manier om contact op te nemen met een NGO zoals het International Committee of the Red Cross (ICRC) om te controleren of het certificaat kan worden bevestigd door iemand van hun bureau. Deze documenten stelt vast dat de verzoekende partij werd 9 dagen in 2010 vastgehouden in "Al Ansaf binnenlandse veiligheidsdienst van Harnas.*

De aangevoerde documenten door verzoekende partij leiden tot de conclusie dat verzoeker in het onderhavige geval al is vervolgd en ernstige schade heeft geleden, hetgeen de toepassing van artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980 verklaart, (voorheen 57 / 7bis) (In deze zin: CCE n ° 89.553 van 11 oktober 2012)

Daarom begaat het CGVS duidelijk een beoordelingsfout door deze elementen niet te beschouwen als een ernstige aanwijzing voor de gegronde vrees van de verzoeker om opnieuw vervolgd te worden of nieuwe ernstige inbreuken te lijden."

Vervolgens betwist de verzoekende partij de humanitaire en veiligheidssituatie in Gaza. De verzoekende partij stelt dat het een mensonwaardige situatie is die de standaard van artikel 3 van het EVRM bereikt waardoor er kan gesproken worden van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om het UNRWA-mandaatgebied te verlaten. De verzoekende partij onderbouwt haar betoog aan de hand van het rapport van 2019 van Nansen omtrent de situatie van Palestijnen in Gaza.

De humanitaire situatie in Gaza die al desastreus was als gevolg van de blokkade opgelegd door de Israëlische staat, is aanzienlijk verslechterd sinds de militaire operatie Protective Edge, de vernietiging van de tunnels en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten. In augustus 2012 kondigde de VN aan dat Gaza in 2020 een onleefbare plaats zal worden. In een rapport gepubliceerd in juli 2017 evalueert de VN de situatie in Gaza en komt het tot de conclusie dat de socio-economische en humanitaire situatie er nog sneller dan verwacht op achteruit gaat. Er is sprake van 'de-development'. In 2017 en 2018 verslechterde de humanitaire situatie verder significant. De economie in Gaza staat ondertussen op instorten met belangrijke gevolgen voor de levensstandaard en de humanitaire situatie. Dit is het gevolg van de restricties opgelegd door Israël evenals van de verminderde humanitaire internationale hulp en verminderde transfers van de Palestijnse Autoriteit die de gevolgen van de opgelegde restricties in het verleden matigden. Gaza wordt, sinds de overwinning van Hamas, door Israël beschouwd als "vijandige entiteit". Het gebied wordt daarom, tot op de dag van vandaag, hermetisch afgesloten. De blokkade van de Gazastrook opgelegd door Israël maakt een collectieve bestraffing uit van de bevolking van Gaza omwille van politieke redenen. Het feit dat alle burgers van Gaza zich in een gelijkaardige situatie bevinden doet niets af aan de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid waarvan verzoeker het slachtoffer is. Het standpunt UNHCR inzake toepassing van artikel 1A Vluchtelingenverdrag kan in casu analoog toegepast worden. De collectieve bestraffing van de burgerbevolking in Gaza, in de vorm van de blokkade, regelmatige aanvallen door de Israëlische autoriteiten gericht op de burgerbevolking en essentiële infrastructuur, heeft ervoor gezorgd dat de burgerbevolking van Gaza in onmenselijke omstandigheden leeft in de zin van artikel 3 EVRM. Het CGVS argumenteert in de bestreden beslissing dat zij zich bij terugkeer niet in een onmenselijke situatie zal bevinden in de zin van artikel 3 EVRM. Het CGVS stelt op basis van het arrest N. van het EHRM dat de socio-economische of humanitaire situatie slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden een onmenselijke behandeling uitmaken: *"Echter in haar onderzoek of humanitaire of socio-economische omstandigheden een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaken in de zin van art. 3 EVRM maakt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een onderscheid tussen twee situaties.*

Wanneer de slechte humanitaire of socio-economische omstandigheden niet veroorzaakt worden door opzettelijke handelingen of nalatigheden van de publieke autoriteiten of niet-statelijke actoren, is er enkel sprake van een schending van artikel 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden. In zeer uitzonderlijke omstandigheden wordt een staat in dat geval verantwoordelijk gehouden voor dergelijke omstandigheden. Dit is de redenering vooropgesteld in het arrest N.

In het omgekeerde geval wordt er een hogere beschermingsstandaard tegen een mogelijke schending van artikel 3 EVRM opgelegd aan de verdragsluitende staten. Dit is de benadering gehanteerd in het arrest MSS.

In dit arrest besloot het EHRM een hogere beschermingsstandaard op te leggen aan verdragsstaten die tevens Europese lidstaten zijn omdat ze specifieke verbintenissen zijn aangegaan onder EU-wetgeving ten aanzien van een specifieke groep personen die door het Hof als kwetsbaar bestempeld werd en die volledig afhankelijk is van overheidssteun, asielzoekers. In dat geval dient rekening gehouden te worden met de mogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, huisvesting, de kwetsbaarheid voor slechte behandeling en een vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn.

De draagwijdte van het arrest MSS beperkt zich echter niet tot het specifieke kader van EU-verplichtingen. In het arrest Sufi & Elmi stelt het Hof een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM vast in toepassing van de MSS-benadering wat betreft de omstandigheden in de 'Internally Displaced Persons'- (IDP-) en vluchtelingenkampen in Somalië en Kenia. De slechte humanitaire omstandigheden in de kampen zijn immers volgens het Hof hoofdzakelijk het gevolg van rechtstreekse en onrechtstreekse handelingen van de partijen in het conflict.

Gaza is net zoals de Westelijke Jordaanoever bezet gebied. Volgens het internationaal humanitair recht is de bezettende macht, de Israëlische staat, verantwoordelijk voor het bieden van bescherming en diensten aan de bevolking beschermd onder Internationaal Humanitair recht, m.n. de Gazaanse burgerbevolking."

De verzoekende partij vervolgt dat de humanitaire situatie in Gaza die al desastreus was, aanzienlijk verslechterd is sinds de operatie 'Protective edge', de vernietiging van de tunnels en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten.

De verzoekende partij geeft ook aan dat recentelijk de Israëlische autoriteiten aangekondigd hebben dat ze de elektriciteitstoevoer naar Gaza verder zullen beperken. Dit zal leiden tot een humanitaire catastrofe.

De verzoekende partij beklemtoont dat zij als inwoner van Gaza persoonlijk het slachtoffer is van deze politiek zowel op veiligheid - als op humanitair vlak. Uit het gehoor van het CGVS blijkt dat zij behoort tot de kwetsbaarste onder de Gizaanse bevolking. Haar familie diende beroep te doen op voedsel- en financiële hulp van UNRWA. Zij stond samen met haar broer alleen in voor het onderhoud van het hele gezin en verdiende zeer weinig. De verzoekende partij citeert en bespreekt ook het arrest van de Raad van 16 februari 2017 met nummer 182 381.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat de Egyptische autoriteiten Egyptair gemachtigd hebben Palestijnen in het bezit van een Palestijns paspoort of Palestijnse identiteitskaart in te schepen op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. De opening van de grensovergang in Rafah hangt af van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai. Ook de organisatie van busvervoer van de luchthaven in Cairo naar Rafah wordt bemoeilijkt door de veiligheidssituatie; pendeldiensten worden in functie van de veiligheidssituatie georganiseerd. De bussen die Palestijnen vervoeren naar Rafah worden beveiligd door de Egyptische politie. De reis van de luchthaven naar Rafah neemt veel tijd in beslag en er zijn verschillende checkpoints waar telkens een bagagecontrole plaatsvindt. OCHA beschrijft Rafah als een 'unpredictable gateway'. Uit landeninformatie blijkt dat er nog steeds regelmatig aanslagen gepleegd worden door extremistische groeperingen in het noorden van de Sinai waarbij de Egyptische politie, die het busvervoer van Palestijnen die terugkeren naar Gaza beveiligt, en het leger doelwit zijn. Er vinden nog steeds confrontaties plaats waarbij burgerslachtoffers vallen.

Voorts tonen de recente gebeurtenissen aan dat de opening van de Rafah grensovergang steeds een onzeker gegeven is afhankelijk van een fragiel politiek evenwicht. Na vijf jaar grotendeels gesloten te zijn geweest, was de grensovergang sinds midden mei 2018 geopend nadat Hamas in november 2017 de controle had overgedragen aan de Palestijnse Autoriteit. Na spanningen tussen de twee fracties trok de Palestijnse Autoriteit haar personeel terug en nam Hamas de controle van de grensovergang opnieuw over waarop de grensovergang voor uitreis opnieuw werd afgesloten door de Egyptische autoriteiten. Ondertussen is de grensovergang in Rafah opnieuw geopend.

Hieruit volgt dat er wel degelijk praktische en veiligheidsbarrières zijn die de terugkeer naar Gaza in de weg staan. Het CGVS past voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai de maatstaven van de subsidiaire bescherming toe. In toepassing van het standpunt van UNHCR over artikel 1D Vluchtelingenverdrag dient niet aangetoond te worden dat de mate van willekeurig geweld

dermate hoog is dat burgers een reëel risico lopen slachtoffer te worden en daardoor niet kunnen terugkeren, maar dat welke reden dan ook die terugkeer verhindert, volstaat. Het is ook geen vereiste om individueel geïdende te worden.

De verzoekende partij stelt dat in twee recente arresten, waarvan één geveld in algemene vergadering, de Raad de weigeringsbeslissing van het CGVS vernietigt ten aanzien van Palestijnen van Gaza die niet onder het toepassingsgebied van artikel 1D Vluchtelingenverdrag vallen, omdat onvoldoende aangetoond is dat terugkeer via Rafah naar Gaza praktisch en veilig mogelijk is. De Raad baseert zich hiervoor op actuele informatie waaruit blijkt dat de Rafah grensovergang opnieuw gesloten werd omwille van spanningen tussen Hamas en de Palestijnse Autoriteit waardoor de grensovergang, na terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw onder controle is van Hamas. De Raad stelt tevens dat de informatie, 'COI Focus "Egypte. Veiligheidssituatie" van 7 juni 2018', op basis waarvan het CGVS concludeert dat de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai verbeterd is, onvoldoende actueel is. De Raad wijst er bovendien op dat net uit deze informatie blijkt dat het busvervoer waarmee Gazanen naar de Rafah grensovergang vervoerd worden, beveiligd wordt door de Egyptische politie, die samen met het leger, doelwit zijn van de extremistische groeperingen actief in het gebied.

Het feit dat terugkeer naar UNRWA-mandaatgebied, Gaza, niet mogelijk is omwille van praktische- en veiligheidsredenen is voldoende grond voor een ipso facto erkenning in toepassing van artikel 1D lid 2 Vluchtelingenverdrag. Belangrijk is dat de RvV oordeelt dat ook voor Palestijnen van Gaza die niet onder UNRWA-mandaat vallen, waarop artikel 1D Vluchtelingenverdrag bijgevolg niet van toepassing is, de mogelijkheid tot terugkeer een belangrijk element is bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het element van terugkeer dient volgens de RvV betrokken te worden bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De Raad acht het feit dat een Palestijn om Gaza te bereiken door onveilig gebied, met name de Egyptische Sinai, moet reizen, een wezenlijk element in de beoordeling van de subsidiaire bescherming. De Raad past hiervoor mutadis mutandis de redenering van het EHRM in het arrest Salah Sheekh en de rechtspraak van de Raad van State toe waarbij rekening gehouden wordt met het reële risico op ernstige schade dat een persoon mogelijk bij terugkeer naar zijn land van herkomst zou lopen omdat hij binnen dat land om zijn bestemming te bereiken door onveilige gebieden moet reizen.

Tot slot meent de verzoekende partij dat indien de Raad zou besluiten dat er twijfel is over de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij, het past te vermelden dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties meer bepaald het principe van het voordeel van de twijfel, als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag, weerhoudt.

Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij de volgende documenten toe:

1. *"Medische getuigschrift uitgesteld door Dr AL Chaabani Souheil op 19 september 2019 in het frans*
2. *Een attest van de UNRWA (Legal Office of the director of UNRWA operations Gaza field Office) uitgesteld op 17 september 2019*
3. *M. CLAES, NANSEN NOTE 2019/1 Palestijnse vluchtelingen van Gaza - Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag*
4. *M. CLAES, NANSEN NOTE - 2018/03, Évaluation de la preuve en matière d'asile : l'actualité depuis l'arrêt Singh et autres c. Belgique".*

2.2. Het standpunt van de verwerende partij

De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

Op 11 juni 2020 dient de verwerende partij een aanvullende nota in. In deze aanvullende nota bespreekt de verwerende partij de veiligheidssituatie in de Gazastrook en de terugkeer naar de Gazastrook op basis van de volgende rapporten:

- COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 6 maart 2020
- COI Focus UNRWA financial crisis and impact on its programmes van 20 december 2019
- COI Focus Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019.

3. Beoordeling

3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.2. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, pt 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, pt 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3. De formele motivering

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.4. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

3.4.1. Juridische basis

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Richtlijn 2011/95/EU) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”*

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (hierna: UNRWA) genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De kernvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag ook nu nog op verzoeker van toepassing is. Richtinggevend hierbij is de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof heeft uitdrukkelijk gesteld dat artikel 1D, eerste lid van het Vluchtelingenverdrag niet kan worden uitgelegd in die zin dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaten heeft, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 49).

In beginsel is dus de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag op de verzoekende partij van toepassing, ook al heeft hij het UNRWA-mandaatgebied verlaten.

De verzoekende partij kan enkel aanspraak maken op de vluchtelingenstatus wanneer de door UNRWA verleende bijstand “om welke reden ook” is opgehouden. In dit verband preciseert het Hof van Justitie dat de door UNRWA verleende bijstand slechts in twee situaties als opgehouden wordt beschouwd. Ten eerste wanneer het agentschap wordt opgeheven, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen. Ten tweede wanneer het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij gedwongen is het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en op deze wijze wordt verhinderd de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, pt 55-65). Dit laatste is volgens het Hof van Justitie het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, pt 65).

Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, moet aldus elk van deze omstandigheden worden onderzocht.

Indien is vastgesteld dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden, dan moet de betrokkene van rechtswege als vluchteling worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in de artikelen 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, pt 81).

3.4.2. Het mandaat en de activiteiten van UNRWA

Uit de COI Focus “The UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 20 december 2019 blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 30 juni 2023, en dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. UNRWA beheert op het grondgebied 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook. De verzoekende partij brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

3.4.3. De mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te volbrengen

Uit de COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 23 november 2018 blijkt dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, in 2018 met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Op een ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA werd evenwel 122 miljoen dollar toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek het agentschap voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten hebben geleverd, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit werd gereduceerd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit hebben aangepakt.

Uit de COI Focus *“The UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA ook anno 2019 met budgettaire tekorten te kampen had. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1,2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek tegen een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofden de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit werd gereduceerd naar 51 miljoen dollar. Na de onthulling van een intern rapport waarin werd bericht over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hun belofte bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor 2020 en dus niet op de 22,5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder in 2019 reeds een bijdrage van 6,25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5,35 miljoen euro. Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal. Wel bracht het intern onderzoek beheerproblemen binnen de instelling aan het licht, wat leidde tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christian Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen hervatte België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten hebben tevens een bijdrage van 25 miljoen dollar aangekondigd, de tweede en laatste betaling van de belofte 50 miljoen dollar. In december 2019 heeft Qatar een nieuwe bijdrage van 20,7 miljoen dollar aangekondigd wat het totaalbedrag van de bijdragen van Qatar in 2019 op 40 miljoen dollar brengt.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of er zijn opdracht niet meer kan vervullen. De Raad herhaalt in dit verband dat uit voornoemde COI Focus van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA in Gaza 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn verder niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza wordt betaald met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde *emergency appeals* of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van zijn kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening – waarbij het verschaffen van voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen in van andere noodprogramma's zoals daar zijn het *“Community Mental Health Programme (CMHP)”* en het *“Job Creation Programme”*. De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestijnse vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat het agentschap genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zouden worden beïnvloed als de financiële noden van het agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt. UNRWA's deficit

voor 2019 lijkt thans echter sterk te zijn afgenomen nu verschillende internationale schenkers, waaronder België en Nederland, hun bijdragen hebben hervat, de Verenigde Arabische Emiraten een tweede betaling van 25 miljoen dollar hebben aangekondigd en ook Qatar een nieuwe bijdrage van 20,7 miljoen dollar heeft aangekondigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Gaza en nog steeds in staat is om zijn opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Dit wordt ook bevestigd door de brief van 17 september 2019 opgesteld door UNRWA. Dit schrijven geeft aan welke bijstand UNRWA verleent, maar ook met welke uitdagingen ze te kampen hebben. Hieruit blijkt geenszins dat UNRWA niet meer in staat is haar opdracht uit te voeren.

3.4.4. Redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest El Kott heeft geoordeeld *“dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.”* (§ 64, eigen onderlijning).

Het Hof van Justitie heeft niet gepreciseerd welke relevante factoren individueel moeten worden beoordeeld. De Raad oordeelt dat minstens de volgende elementen in aanmerking kunnen worden genomen:

- de algemene veiligheidssituatie en de mogelijkheid tot terugkeer;
- verzoekers vluchtmotieven;
- verzoekers socio-economische situatie;
- alle andere elementen eigen aan zijn situatie die hem in een persoonlijke staat van onveiligheid kunnen brengen.

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in zijn *“Note on UNHCR’s interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection”* een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden “om welke reden ook is opgehouden” in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

De Raad wijst er daarnaast op dat bij de beoordeling van een mogelijke persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in hoofde van verzoeker rekening moet worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften, volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

3.4.5. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat de verzoekende partij (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. De Raad oordeelt

dan ook dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen.

De verzoekende partij betwist dat zij kan terugkeren naar de Gazastrook. Zij gaat in op de situatie aan de grensovergang te Rafah en de veiligheidssituatie in de Sinai en betoogt dat er praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer naar Gaza belemmeren.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus "Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza" van 25 maart 2019 en de COI Focus "Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza" van 9 september 2019 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort verkrijgen van de Palestijnse minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het verwerven van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor het uitreiken van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij beschikt over een Palestijns paspoort, zodat er geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat zij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, hetgeen de verzoekende partij ook niet betwist.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade in Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade in Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang in Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus "Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza" van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die worden verdacht van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinai in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen

die de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langsheen de wegen besliste het Egyptische regime om zijn veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooien in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, van wie de bewegingsvrijheid wordt beperkt.

Er is in de Sinai in Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet worden besloten dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien merkt de Raad op dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds zouden zijn gevisieerd door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er worden gesteld dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

De verzoekende partij brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, noch de argumentatie in het verzoekschrift, noch de landeninformatie waarnaar wordt verwezen zijn van die aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinai in een ander daglicht te plaatsen. In het voorgaande wordt niet betwist dat er zich in de Sinai nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen. Dit wordt terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door de verzoekende partij aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang wordt geopend, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang in Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend is geopend sinds september 2014, toen deze werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang in Rafah heeft ertoe geleid dat deze sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik werd gevreesd dat de

situatie aan de grensovergang in Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte). Van enige wachttijd, zoals de verzoekende partij suggereert, is dan ook geen sprake.

Uit de informatie opgenomen in het administratief dossier, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoekende partij bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk zal worden ondervraagd over haar activiteiten in het buitenland en de redenen waarom zij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil heeft deelgenomen aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig zijn teruggekeerd naar Gaza in 2019, en dat indien er gevallen werden gerapporteerd waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven in Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of Rafah, werd blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus "Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza" van 9 september 2019 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egyptair. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het hele jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

De verwerende partij houdt de situatie in Gaza ook al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost in Rafah wordt aan Palestijnse zijde al jarenlang enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld zijn gemeld door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend heeft behandeld. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. De verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit haar verklaringen dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Aan de door hem voorgehouden problemen met leden van Hamas, kan immers geen geloof worden gehecht zoals blijkt uit wat volgt. Er kan dan ook redelijkerwijs van uitgegaan worden dat Hamas de verzoekende partij niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. De verzoekende partij heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost in Rafah, in haren hoofde een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die haar zal verhinderen dat zij zich opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad in casu niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van de verzoekende partij naar Gaza belemmeren. De verzoekende partij brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

3.4.6. De actuele veiligheidssituatie in Gaza

Er moet evenwel ook rekening worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook.

Uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire”* van 7 juni 2019, de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019”* van 10 september 2019 en de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 6 maart 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas in 2007 en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om te bewerkstelligen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggeschoefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire *“Operatie Beschermde Rand”* startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Op 12 en 13 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het bombarderen van zo'n 150 doelen gelinkt aan Hamas of de Islamitische Jihad. Dankzij bemiddeling van Egypte werd op 13 november 2018 een staakt-het-vuren afgekondigd.

Het geweld tussen Israël en Hamas flakkerde opnieuw op nadat een raket die maandag 25 maart 2019 “per vergissing” vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het Palestinian Centre for Human Rights (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten gelegen waren. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij gehuisd was. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. Zestien gezinnen, bestaande uit in totaal 83 mensen, waaronder 44 kinderen, werden ontheemd. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelden de betrokken partijen sinds 25 maart met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël.

Voorts leest de Raad in de landeninformatie dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raken twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuren Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeert de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeert Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 worden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordt door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag valt een drone die vanuit Gaza wordt bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombarderen Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn "luchteenheid". Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vallen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag worden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richt de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageert onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte wordt in de ochtend van 14 november een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, hetgeen werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de 'deal van de eeuw' door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, wordt op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteert op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen van posities van Hamas dichtbij het scheidingshek en van infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van '*de Grote Mars van de Terugkeer*'. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties

met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigt het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als "relatief hoog", hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse dodelijke slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 24 februari 2020 29 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten en vijf Palestijnse burgers zijn omgekomen in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen moet worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus *"Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures"* van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza.

Evenwel blijkt actueel geen sprake van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de

machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten viseert, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, heden neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. De Raad betwist niet dat momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, maar hij is van mening dat niet kan worden geconcludeerd, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

De verzoekende partij brengt zelf geen informatie aan die afbreuk vermag te doen aan bovenstaande analyse.

3.4.7. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

A. Verzoekers socio-economische situatie in Gaza

De Raad benadrukt vooreerst dat artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van UNRWA. De personen die geregistreerd zijn bij UNRWA kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder de Gazastrook. Het is juist de bijzondere aard van het Israëlisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich bestempeld moet worden als *“een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”*, ontkent men de bestaansreden van UNRWA zelf en de aard van de bijstand die UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die UNRWA biedt.

De verwerende partij en de Raad betwisten niet dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict wordt niet betwist. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, *“Operatie Beschermde Rand”* in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gaza.

Uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures”* van 19 december 2018 blijkt evenwel dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, maar dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft of dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

Het criterium "persoonlijk situatie van ernstige onveiligheid" in het El Kott-arrest van het Hof van Justitie vereist een mate van ernst en individualisering naar analogie met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) die stelt dat humanitaire of socio-economische omstandigheden in bepaalde gevallen aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest El Kott van het Hof van Justitie moet aldus individueel worden aangetoond. De verzoekende partij kan zich niet beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. Opdat haar socio-economische situatie als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid geldt, moet de verzoekende partij aantonen dat zij omwille van haar persoonlijke socio-economische situatie bij terugkeer naar Gaza aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM zal worden blootgesteld. Er geldt hierbij een hoge drempel alvorens artikel 3 van het EVRM geschonden kan worden geacht. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat deze drempel wordt bereikt wanneer de persoonlijke levensomstandigheden van de verzoekende partij in de Gazastrook dermate precair zijn dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden. Er is sprake van een situatie van extreme armoede wanneer de verzoekende partij in de onmogelijkheid is om te voorzien in haar elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting en wanneer dat het voor UNRWA onmogelijk is om de verzoekende partij levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt: *"Zo verklaarde u in Gaza naast de bijstand die kreeg van UNRWA ook toegang te hebben gehad tot onderwijs en medische zorgen. U zou er later ook hebben gestudeerd aan een staatsschool en volgde er nadien net als uw broers en zussen nog een universitaire opleiding. U werd in 2003 de allereerste Palestijnse kampioen in het boksen, nam nadien nog deel aan verschillende internationale toernooien, gaf training en zou hiervoor ook tot 2017 een maandelijks loon van 1500 shekel (ongeveer 425 USD) ontvangen. Uw vader was actief als bouwondernemer en u zou regelmatig hem en uw broers helpen. De laatste periode voor uw vertrek werkte u samen met uw schoonfamilie die handelen in kledij en merkte zelf op dat u voldoende verdiende om rond te kunnen komen. U bezit in Gaza uw eigen appartement in Al Nasr en ook uw ouders en broer hebben er hun eigendom. U beschikte er over elektriciteit en water, maakte er gebruik van een batterij en generator om stroomtekorten op te vangen en was in staat om drinkbaar water aan te kopen indien nodig. Daargelaten u meende dat de situatie heden moeilijker is dan vroeger, wijst bovenstaande allerminst op een situatie van extreme armoede. Te meer u aangaf een goed levensniveau te hebben en u het beter had dan anderen, strookt dit niet met uw bewering. De vaststelling dat u in 2013 nog huwde, hiervoor in staat was een feestzaal te huren, en u ruim 1200 euro kon betalen om uw reis naar Europa te bekostigen, wijst er dan ook op dat u uit een zekere welgestelde familie afkomstig bent (CGVS, p. 5-12).*

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève."

Uit de verklaringen van de verzoekende partij over haar persoonlijke situatie blijkt derhalve niet dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor zij onmogelijk kan voorzien in haar elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Haar verzoekschrift doet niet anders besluiten. Aan het administratief dossier als aan het verzoekschrift heeft de verzoekende partij medische attesten opgesteld door een psychiater gevoegd. Hieruit blijkt dat de verzoekende partij een medicamenteuze behandeling krijgt en opgevolgd wordt door een psychotherapeute. De verzoekende partij is in behandeling sinds 12 juli 2018. Uit het gehoorverslag blijkt dat de verzoekende partij in het verleden reeds medische hulp van UNRWA gekregen heeft (gehoorverslag 29 april 2019, p. 8). Er wordt weliswaar niet gepreciseerd waarvoor de medische hulp was. Zoals blijkt uit de landeninformatie beheert UNRWA in de Gazastrook een groot aantal instellingen voor gezondheidszorg. De gezondheidszorg is ook één van de kerntaken van UNRWA. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat UNRWA deze kerntaken nog kan vervullen. Het is inderdaad wel zo dat de UNRWA door de

financieringsproblemen noodprogramma's, zoals "*Community Mental Health Programme (CMHP)*", moet aanpassen en medewerkers moet ontslaan, uit het verzoekschrift blijkt geenszins dat de verzoekende partij op dit programma beroep deed toen ze in Gaza verblijf. De verzoekende partij brengt aldus geen concrete, op haar persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van haar persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook. Bijgevolg kan de verzoekende partij geenszins volhouden dat er in haren hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijnen hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe hebben geleid dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leidden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren.

Door verder louter te verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza en de budgettaire tekorten van UNRWA brengt verzoeker evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' in de zin van artikel 3 van het EVRM loopt.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook heeft verlaten of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

B. Verzoekers vluchtmotieven

De verzoekende partij stelt niet te kunnen terugkeren naar Gaza omdat zij in het verleden gemarteld en vernederd werd door de politie en omdat zij opgeroepen werd om zich opnieuw bij de veiligheidsdiensten te melden. De verzoekende partij verklaart dat ze in Gaza actief was als bokser. De verzoekende partij werd in 2003 voor het eerst Palestijns kampioen. De verzoekende partij haalt ook aan dat ze gedurende haar sportcarrière aan verschillende internationale competities deelgenomen heeft en nog verschillende titels gewonnen heeft. De verzoekende partij haalt ook aan dat ze tegelijkertijd ook training aan kinderen gaf. Na de staatsgreep in 2007 keerde de verzoekende partij terug naar Gaza van een toernooi in Algerije toen ze bij aankomst ondervraagd werd door Hamas. De verzoekende partij preciseert dat Hamas gevraagd heeft om met hen samen te werken aangezien zij bekend was. Volgens verzoekers verklaringen zou ze dit geweigerd hebben. Ongeveer anderhalve maand later zou de verzoekende partij thuis bezoek gekregen hebben en werd haar opnieuw dezelfde vraag gesteld. De verzoekende partij stelt dat ze hen opnieuw afgewimpeld heeft omdat ze bijna haar studies verpleegkunde had afgewerkt en enkel nog stage diende te lopen. De verzoekende partij verklaart dat ze stage liep in een ziekenhuis dat onder controle stond van Hamas, maar na drie dagen stage naar huis gestuurd werd. De verzoekende partij stelt dat ze Hamas niet wou uitdagen en hierdoor haar studies niet heeft kunnen afronden. De verzoekende partij vervolgt dat ze gedurende de negende maand van 2010 samen een vriendin over straat liep toen ze door de politie. Staande werd gehouden. Daar deze vriendin niet verzoekers echtgenote was, werd de verzoekende partij meegenomen naar het politiebureau. De verzoekende partij verklaart dat ze haar daar gedurende vier dagen hebben gemarteld en vernederd. Ze vervolgt dat ze hierna werd overgedragen aan de binnenlandse veiligheidsdienst Al Ansar waar ze nog zo'n negen dagen zou blijven. Volgens haar verklaringen werd ze daar opnieuw gemarteld en vernederd, kreeg er te horen dat ze moreel invalide was en een spion. Uiteindelijk werd de verzoekende partij wel vrijgelaten. In 2014 werd de verzoekende partij opgeroepen door de politie en werd ze uiteindelijk acht dagen vastgehouden. De verzoekende partij werd er ditmaal van beschuldigd kritiek te hebben geuit op een bepaalde Facebookpagina 'Tamarat'. In 2015 werd de verzoekende partij nogmaals twee dagen vastgehouden in 'Al Ansar' omdat ze ervan verdacht werd zich tegen hen gekant te hebben. De verzoekende partij verklaart dat ze een twintigtal dagen nadien tweemaal werd opgebeld door A. H. Hij droeg de verzoekende partij op om zich opnieuw bij de veiligheidsdienst te melden. Volgens haar verklaringen is ze hierop niet ingegaan, maar trok daarentegen richting haar schoonfamilie. Drie dagen nadien zou verzoekers echtgenote echter thuis bezoek krijgen van twee gewapende mannen die vroegen waar de verzoekende partij was. De verzoekende partij verklaart gedurende drie maanden bij haar schoonouders verbleven te hebben alvorens ze op 24 januari 2016 besloot om het land te verlaten. Via de tunnels bij Rafah bereikte de verzoekende partij Egypte van waar ze met haar eigen paspoort het vliegtuig zou nemen richting Turkije. De verzoekende partij reisde daarna verder via Griekenland, Macedonië en Servië richting

Kroatië, waar ze tevergeefs een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend. De verzoekende partij reisde in 2018 na haar negatieve beslissing in Kroatië verder langsheen Slovenië, Italië en Frankrijk alvorens in België aan te komen en er op 8 februari 2018 een verzoek om internationale bescherming in te dienen. De verzoekende partij verklaart dat na haar vertrek haar vader meermaals werd opgeroepen door de veiligheidsdiensten. Er werd ook gedreigd om de verzoekende partij te vermoorden daar men haar ervan verdacht zich in Israël schuil te houden. Op 11 januari 2019 kwam verzoekers zus om het leven nadat zij zich tijdens de wekelijkse protesten in de grensregio bevond en geraakt werd door een kogel.

Ter staving van haar verzoek legt de verzoekende partij de volgende originele stukken neer: haar identiteitskaart, haar paspoort, haar UNRWA-kaart, vier geboorteaktes, een huwelijksakte, een brief van het 'International Committee of the Red Cross (ICRC), een aantal certificaten in verband met haar sportieve prestaties, alsook een medisch attest van 20 december 2018 en 27 juni 2019 opgesteld door een psychiater. De verzoekende partij legt eveneens een kopie neer van een aantal foto's en een overlijdensakte.

Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij een bijkomend medisch attest van 19 september 2019 opgesteld door een psychiater.

Haar origineel paspoort, haar originele identiteitskaart, haar UNRWA-kaart, de geboorteakten, de huwelijksakte, de certificaten in verband met haar sportieve prestaties en de foto's bevatten gegevens en beeldmateriaal omtrent haar identiteit en haar profiel als bokser, gegevens die in casu niet betwist worden.

Evenmin wordt betwist dat de zus van de verzoekende partij overleden is. Op de overlijdensakte wordt geen doodsoorzaak vermeld. Tijdens het persoonlijk onderhoud heeft de verzoekende partij verklaard dat haar zus tijdens de wekelijkse protesten in de grensregio door een kogel geraakt werd (gehoorverslag 24 april 2019 p.22-23). Dit houdt geen verband met het vluchtrelaas van de verzoekende partij.

Het attest van het ICRC van 3 februari 2016 attesteert dat de verzoekende partij van 15 september 2010 tot 24 september 2010 door de autoriteiten in de Gazastrook werd gearresteerd. De reden van de arrestatie wordt niet vermeld op het document.

De attesten die door de psychiater van de verzoekende partij opgesteld werden hebben betrekking op de psychische gezondheidstoestand van de verzoekende partij. In deze attesten wordt aangegeven dat de verzoekende partij kenmerken vertoont van een posttraumatische stressstoornis en wordt voorts kort gewag gemaakt van geheugen- en concentratieproblemen. Deze documenten hebben geen betrekking op verzoekers vluchtrelaas, maar kunnen betrokken worden in de beoordeling van de antwoorden van de verzoekende partij tijdens het gehoor.

Hoewel de verzoekende partij zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken, gelet op hun beperkte inhoud of relatieve bewijswaarde, op zich niet volstaan om de geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten en de gegrondheid van het vluchtrelaas vast te stellen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat ze incidenten uit 2007, de aanhouding in 2010 en gebeurtenissen in 2014 en 2015 aanhaalt als reden voor haar vlucht uit Gaza.

De verzoekende partij haalt aan dat de problemen met Hamas gestart zijn in 2007. Met betrekking tot de problemen in 2007 stelt de verzoekende partij dat ze teruggekeerd was uit Algerije ondervraagd werd door Hamas bij aankomst. De verzoekende partij stelt dat Hamas vroeg om met hen samen te werken, maar dat ze dit geweigerd heeft. De verzoekende partij vervolgt dat daarna een aantal personen naar haar thuis gekomen zijn die vroegen om met hen samen te werken, maar dat ze dit opnieuw geweigerd zou hebben zodat ze haar stage als verpleegkundige in een ziekenhuis kon afwerken. De verzoekende partij verklaart dat ze haar stage niet kon afwerken omdat ze drie dagen naar huis gestuurd werd. Hierdoor heeft de verzoekende partij haar diploma niet behaald (gehoorverslag 24 april 2019, p. 14-15).

In navolging van de verwerende partij stelt de Raad ook vast dat de verzoekende partij geenszins doorleefd en precies vertelt wat Hamas van haar verwachtte (gehoorverslag 24 april 2019, p.16-17). In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: *“U dan ook gevraagd wat zij van u wilden kon u dit bovendien niet beter omschrijven dan dat men vroeg om met u samen te werken, doch gevraagd waarom zij net u zouden uitkiezen leek ook u dit niet te kunnen verklaren. Immers stelde u enkel dat zij wilden dat u meewerkte, voegde u daar later aan toe dat u hen kon helpen “in sport”, dacht u dat het misschien was “om te coachen in het leger ofzo”, maar moest u schoorvoetend toegeven eigenlijk niet te weten wat men van u wilde.”* Het gegeven dat de verzoekende partij niet kan verklaren welke samenwerking Hamas precies van haar verwachtte, terwijl ze zelf verklaart dat ze haar tweemaal opgezocht hebben in 2007, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van haar verklaringen. Dat de verzoekende partij, gelet op de geheugenproblemen die door een specialist, namelijk een psychiater, geattesteerd worden, niet meer weet in welke maand deze problemen zich hebben voorgedaan, kan aangenomen worden. Doch op basis van de voorgelegde attesten kan niet afgeleid worden dat het geheugen van de verzoekende partij dermate is aangetast dat ze over deze bedreiging en vraag tot samenwerking van Hamas niet kan aangeven wat ze precies van haar verwacht hadden. Dit klemmt des te meer omdat de verzoekende partij deze problemen situeert in het tijds kader dat ze zelf aan de universiteit studeerde. Ook de verklaringen met betrekking tot haar studies bevatten een ernstige tegenstrijdigheid. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: *“In elk geval, u zou nadien ook omwille van Hamas uw studies niet kunnen afmaken daar u uw stage diende stop te zetten, doch waarom u dan ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog had verklaard dat u weldegelijk afgestudeerd was is niet duidelijk en ondergraaft uw geloofwaardigheid.”* Gelet op voormelde motieven kan niet met een aan de redelijkheid grenzende waarschijnlijkheid aangenomen worden dat de verzoekende partij in 2007 effectief door Hamas bedreigd werd om met hen samen te werken.

Met betrekking tot de aanhouding van de verzoekende partij in 2010 door de autoriteiten in Gaza, legt de verzoekende partij een attest neer van het ICRC. Uit de inventaris van het administratief dossier blijkt dat dit een origineel attest is. Dit attest vermeldt de periode waarin de verzoekende partij door de autoriteiten in Gaza werd vastgehouden, maar geeft de reden van de aanhouding niet weer. Het is inderdaad zo dat dit attest in 2016 opgesteld werd en uitgereikt werd op vraag van verzoekers moeder. Echter blijkt uit het attest zelf dat dit attest opgesteld werd op basis van gegevens die ICRC zelf geregistreerd heeft in haar gegevensdatabank. Het attest vermeld ook het ICRC nummer. Bijgevolg kan er geenszins gesteld worden dat het een gesolliciteerd karakter heeft, zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing betoogt. Op basis van deze gegevens kan aangenomen worden dat de verzoekende partij van 15 september 2010 tot 24 september 2010 vastgehouden werd. De verzoekende partij stelt dat ze aangehouden werd omwille van moreel falen daar ze met een meisje met wie ze geen religieuze band heeft over straat liep en omdat ze informatie doorspeeld zou hebben aan de Palestijnse autoriteiten. De verzoekende partij verklaart ook dat ze daar gemarteld en vernederd werd (gehoorverslag 24 april 2019, p. 18). Uit de verklaringen van de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud blijkt dat de verzoekende partij tot in 2014 geen problemen met leden van Hamas aanhaalt.

Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat: *“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”*

Gelet op het gegeven dat de aanhouding van de verzoekende partij zich in 2010 voorgedaan heeft en dat de verzoekende partij pas op 24 januari 2016 uit Gaza gevlucht is, onderzoekt de Raad of er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

De Raad hecht geen geloof dat de verzoekende partij na deze aanhouding van 2010 in 2014 en 2015 opnieuw vastgehouden werd door Hamas. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: *“u plots na vier jaar opnieuw zou viseren en gevraagd waarom dat was meende u dat zij u ervan beschuldigden op Facebook tegen hen te werken, terwijl u dat klaarblijkelijk helemaal niet deed. U stelde nadien in 2015 nogmaals te worden gearresteerd en daargelaten u deze beide arrestaties niet wist te staven, leek u zich ook niet meer te herinneren wanneer precies dit was: “Het was wellicht de negende maand”. Opnieuw werd u ervan beschuldigd mensen tegen hen op te zetten en opnieuw meldde u dit eigenlijk niet te hebben gedaan. Zo stelde u hen enkel openlijk te bekritisieren en u dan ook gepolst waarom u dergelijke risico's zou lopen – u stond immers al even op hun radar – bleek u ook hier geen afdoende verklaring voor te hebben. Dat u dergelijke risico's zou lopen is dan ook niet aannemelijk.”* Het

is niet geloofwaardig dat de verzoekende partij die in 2010 gedurende een bepaalde periode vastgehouden werd door Hamas een risico zou nemen om, zelf op een indirecte manier, Hamas te bekritisieren als ze in de club of op straat ergens zat en over algemene omstandigheden praatte (gehoorverslag 24 april 2019, p.20).

Daarenboven heeft de verzoekende partij bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel verklaard dat ze door Hamas “beschuldigd” werd van kritiek te leveren in 2014 en 2015. De verzoekende partij heeft bij het invullen van de vragenlijst niet verklaard dat ze in 2014 en 2015 eveneens vastgehouden werd. Een dergelijke tegenstrijdigheid over de kern van haar vluchtrelaas ondermijnt op ernstige wijze haar geloofwaardigheid. Ondanks het feit dat voormelde vragenlijst, waarin onder het luik 3 vraag 4 en 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van verzoekende partij worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar vluchtrelaas vermeldt, zeker nu het een uiterst essentieel element betreft. De vaststelling dat verzoekende partij aangeeft dat ze in 2014 en 2015 “beschuldigd” en bedreigd werd, maar geen melding maakt van de aanhouding en de telefonische bedreigingen die ze in 2015 gekregen heeft, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas. Daarenboven kan geenszins aangenomen worden dat de verzoekende partij onnauwkeurig geweest is in haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken daar ze uitdrukkelijk aangeeft dat ze haar in het verleden reeds ontvoerd en gefolterd werd, waardoor ze weet waartoe ze in staat zijn (administratief dossier, stuk 15, vraag 5). Daarenboven heeft de verzoekende partij bij het invullen van voormelde vragenlijst ook niet aangegeven dat ze naar haar schoonfamilie gevlucht is, aldaar verbleven heeft en dat leden van Hamas haar echtgenote thuis opgezocht hebben. Deze elementen raken de kern van haar vluchtrelaas, want dit vormde de aanleiding van haar vlucht uit de Gazastrook (gehoorverslag 24 april 2019, p.15). Op basis van de medische verslagen die voorliggen blijkt geenszins dat het geheugen van de verzoekende partij dermate is aangetast dat dit dergelijke tegenstrijdigheden en onvolledigheden over de kern van het vluchtrelaas kan verschonen. Daarenboven blijkt ook uit het verslag van het persoonlijk onderhoud dat de verzoekende partij de gebeurtenissen uit 2014 en 2015 ook niet spontaan vermeld heeft toen haar gevraagd werd om over haar problemen in Gaza te vertellen (gehoorverslag 24 april 2019, p. 14-15). Het is enkel wanneer de protection officer vraagt of ze nog problemen gehad heeft in Gaza dat ze aangeeft nogmaals opgepakt te zijn geweest (gehoorverslag 24 april 2019, p. 15 en 19-20).

Tot slot verklaart de verzoekende partij dat ze Gaza in 2013 reeds een eerste keer verlaten heeft, maar door een verandering van het regime in Egypte teruggekeerd is naar Gaza. Dit verblijf in Egypte gedurende een maand omdat ze bepaalde documenten niet kon verlengen heeft de verzoekende partij tijdens haar gehoor niet in verband gebracht met de gebeurtenissen uit 2010 of omwille van vrees voor vervolging door Hamas. De verzoekende partij is zelfs via de tunnels teruggekeerd naar de Gazastrook (gehoorverslag 24 april 2019, p. 13-14).

In haar verzoekschrift haalt de verzoekende partij aan dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat haar broer werkte als militair voor de Palestijnse autoriteiten en als vluchteling in Zweden werd erkend. Het is aan de verzoekende partij om met concrete aanwijzingen aan te tonen dat zij omwille van het profiel van haar broer dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst. In de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekende partij zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moet rekening worden gehouden met de persoonlijke en concrete omstandigheden. Het risico moet individueel en dus in concreto aannemelijk worden gemaakt. In casu wordt een dergelijk risico niet aannemelijk gemaakt. De verzoekende partij heeft nooit aangehaald dat zij of haar familieleden omwille van het werk van haar broer in Gaza problemen gehad heeft. Evenmin blijkt dat uit het verzoekschrift. Het feit dat de verzoekende partij de broer is van een erkende vluchteling is op zich onvoldoende om eveneens als vluchteling erkend te worden.

In zoverre de verzoekende partij in haar verzoekschrift lijkt te suggereren dat de verzoekende partij door Hamas vervolgd zal worden omdat haar zus een politieke opposant was, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geenszins een begin van bewijs bijbrengt dat deze zus een politiek opposant was. De verzoekende partij heeft zelf verklaard dat haar zus door een kogel werd geraakt toen ze zich bevond bij de wekelijkse protesten in de grensregio. Uit de landeninformatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, blijkt dat deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging door Hamas werd gerecupereerd. Hamas coördineerde de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëliisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken. De Israëliische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de

kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Gelet op deze informatie kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade door Hamas bij terugkeer naar haar land van herkomst omwille van de deelname van haar zus aan deze protesten.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging in Gaza omwille van problemen met Hamas, niet meer actueel. De aanhouding van de verzoekende partij in 2010 heeft zich in welbepaalde omstandigheden afgespeeld. Er kan geen geloof gehecht worden aan de gebeurtenissen die zich in 2014 en 2015 afgespeeld hebben.

C. Andere relevante elementen

In casu ontwaart de Raad, na een individueel en ex nunc onderzoek van de elementen van het administratief dossier en de procedure, geen ander relevant element eigen aan haar persoonlijke situatie waaruit blijkt dat de verzoekende partij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt waardoor zij gedwongen werd het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

3.5. Besluit

Gelet op het voorgaande, waaruit blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook, en verzoeker bovendien niet aantoont dat hij zich niet langer kan beroepen op de bijstand van UNRWA om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat de verzoekende partij conform artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

In het kader van onderhavig beroep tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet kan er in casu geen sprake zijn van een onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus, welke status, zoals de naam al doet vermoeden, “subsidiair” wordt toegekend aan de vreemdeling die niet als vluchteling kan worden beschouwd. De Raad besluit echter op basis van het geheel van wat voorafgaat dat verzoeker zich nog steeds kan beroepen op de bijstand van UNRWA en dat hij daarom nog steeds als een Palestijnse vluchteling kan worden beschouwd.

Voor zover nodig benadrukt de Raad dat een *“individuele beoordeling van alle relevante elementen”* werd uitgevoerd overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, lid 1, onder a) van Richtlijn 2011/95/EU door het Hof van Justitie in het bovengenoemde arrest El Kott (§§ 61 e.v.) en deze beoordeling alle aspecten omvat van een onderzoek uitgevoerd in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat rekening werd gehouden met de psychologische problemen die de verzoekende partij heeft en hiervoor ook in behandeling is. Zo werd bij aanvang van het gehoor gepolst naar haar gemoedstoestand, werd de verzoekende partij een langere pauze gegund en werd er achteraf gepolst naar eventuele opmerkingen. Bij aanvang van het gehoor heeft de verzoekende partij aangegeven dat het “goed” ging. De verzoekende partij heeft geenszins

melding gemaakt van vermoeidheid of slaapstoornissen, zoals ze in het verzoekschrift aanhaalt. Ook op het einde van het persoonlijk onderhoud heeft ze dit niet gemeld. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

3.7. De Raad benadrukt voorts dat de verzoekende partij de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing, voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

3.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS